

Списанието излиза дваждъ: на 1 и 20, а притурката — веднъждъ: на 10 число всѣки мѣсець.

ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. НОЕВА

Съдържание:

Правата на женитѣ въ България. — Християнски домъ. — У придворния парикмахеръ — Искусството на четението. — Разни. — Афоризми. — Книги и списания. — Обявление. — Корреспонденция.

Правата на Женитѣ въ България.

По поводъ на послѣдното измѣненіе на нѣкои член., а особено 5-ия отъ закона за печата, ние се отнесохме до г. г. адвокатитѣ въ града ни Кр. Мирски и Д-ръ Ксантовъ и поисквахме тѣхното мнѣние: дали женитѣ се считатъ, че се ползватъ съ политически и граждански права и, слѣдователно, могатъ ли тѣ да бѣждатъ отговорници-редакторки на вѣстникъ или списание, щомъ сж свършили нѣкое сръдне учебно заведение, и въобще съ какви права се ползватъ тѣ у насъ.

Ето отговорътъ на г. г. адвокатитѣ:

«До почитаемата
редакция на «Женския Свѣтъ».

«Бърземе, уважаема госпожо, да Ви отговоримъ

че, споредъ насъ, законътъ №13 — 1896, обнародванъ въ 29 я брой на «Държавенъ Вѣстникъ» отъ 6 я того, не лишава българоподаннитѣ пълнолѣтни (навършили 21 година отъ рождението си) лица отъ женския полъ, които притежаватъ свидѣтелство за свършване курса пове на сръдне учебно заведение, отъ правото да бѣждатъ издателки или отговорни-редакторки на вѣстници и списания. Такива жени могатъ да се ползватъ у насъ отъ всички овѣзни политически права, отъ които тѣ не сж лишени, по основния ни законъ (Конституцията) и другитѣ закони на Българското Княжество, като: правото да ставатъ обществени и държавни чиновници (разбира се, не и да занимаватъ военна служба*), ако и да имаме днесъ само учителки, лѣкарки и телеграфистки; правото да бѣждатъ адвокатки, защото въ закона за адвокатитѣ (чл. 7) нѣма да сж причислени и женитѣ между лицата, които не могатъ да бѣждатъ адвокати; правото да ставатъ попечителки на незаети наслѣдства (правото да ставатъ настойници и членове на роднински съвѣти е запрѣтено на всички жени, освѣнъ на майкитѣ и бабитѣ на непълнолѣтнитѣ); правото да се събиратъ мирно и безъ оръжие, за да обсаждатъ всѣкакви въпроси (т. е.

*) Видѣ чл. 1 и чл. 2 закона за въоръженитѣ сили. 1892

да свикватъ и участвуватъ на митинги и на други обществени събрания); правото да подаватъ на надлежнитъ власти прошения, подписани отъ едно лице, или отъ много лица (колективно); правото да съставляватъ разни дружества, и въобще правото да бждатъ избиратели и избираеми за всѣкакви длѣжности или служби, за които би нѣмало издѣленъ законъ, който да прѣдписва, щото само лица отъ мъжки полъ да могатъ да се назначаватъ или избиратъ. По нашата Конституция, може обыкновенното Народно Собрание да узакони, щото да могатъ женитѣ у насъ да се ползуватъ единъ день отъ *всички* политически права!

Варна, Февр 1886 г.

Съ почитание

Адвокати: Кр. Мирский,

Д-ръ А. Ив. Ксантовъ.

Отъ горното писмо се вижда, че женитѣ у насъ се ползуватъ съ всичкитѣ политически и граждански права, освѣнъ отъ изброенитѣ въ горното писмо права, които изрично се заирѣцаватъ отъ законитѣ. При всичко че г. г. адвокатитѣ замѣлчаватъ правото на женитѣ да избиратъ и да се избиратъ народни прѣдставители, членове въ общинскитѣ съвѣти и пр., но понеже нѣма никакъвъ законъ, който да заирѣщава и това право, явно става, че и тукъ правата на женитѣ сж запазени. И дѣйствиелно, самата ни конституция не само не заирѣщава това, но, на противъ, единъ видъ даже налага, щото избирането да става отъ *двата пола*, като казва съ 86 чл. че «обыкновенното Народно Собрание се състои отъ прѣдставители, избрани *направо отъ народа* по единъ прѣдставитель на двадесетъ хиляди души отъ *двата пола*».

Като вземемъ сега прѣдъ видъ отъ една страна, че народа не съставлява само мъжътъ, а съ него заедно и жената, а отъ друга страна пъкъ — поясненето на този членъ: *отъ двата пола*, явно става, че конституцията не само не прѣнебрѣгва жената, но, напротивъ, налага даже да се избира и жената, тъй като двадесетътъ хиляди души избиратели, прѣдвидѣни въ закона, не се състоятъ само отъ мъже, но и отъ жени, които избиратъ когото щѣтъ — мъжъ или жена.

Като вземемъ отъ друга страна прѣдъ видъ, че на женитѣ се позволяватъ да се занимаватъ съ всѣкакви длѣжности; да се назначаватъ въ всѣкакви държавни служби, които не сж заирѣтени отъ закона, то не ще съмнение, че нѣма никакви основания, ако единъ день тѣ се прѣдставятъ като кандидати въ нѣкой изборъ, да

ги лишѣтъ отъ туй право. Ако законодательтъ нѣмаше прѣдъ видъ при съставяннето на закона и женитѣ: че и тѣ сж български граждани, и, слѣдователно, и къмъ тѣхъ се отнася законътъ, не щѣше да ги исклучи изрично отъ нѣкои служби, за които ги счита неспособни, като военната, правото да ставатъ настойници и членове на родителски съвѣти и пр.

Отъ друга страна пакъ, като се вземе прѣдъ видъ 75 чл. отъ конституцията, който гласи: «никому не може да се наложи наказание, което не е установено отъ законитѣ», явно става, че прѣнебрѣгването на женитѣ при изборитѣ не само не е законно, но е и прѣстѣпление, прѣдвидѣно въ конституцията, тъй като заирѣщането на женитѣ да избиратъ, нищо друго не е, освѣнъ налагане наказание, неустановено отъ закона.

Ние можемъ да цитираме още много членове отъ законитѣ, отъ които се вижда, че жената има право да избира и се избира въ всѣкакви случаи, но горнитѣ счетохме, че сж достатъчно да убѣдѣтъ и окажѣтъ правата на женитѣ въ България, за които права мнозина съвсѣмъ другояче мислѣтъ.

Когато това е тъй, не можемъ сега да разберемъ защо жената да не може да бжде настойникъ и членъ на родителскъ я съвѣтъ и пр. когато тя може да бжде народна прѣдставителка, да обсъжда закони и наредби, да бжде членъ или членъ въ общинския съвѣтъ, да защитава дѣла, да лѣкува болни, да въспитава и огледва и пр.

Надѣваме се заедно съ г. г. адвокатитѣ, къмъ които се отнесохме, и желаемъ, щото въ идущата сесия на народното ни събрание да се възстановѣтъ всичкитѣ права на жената, та да може да упражни свободно всичкитѣ си права, прѣдвидѣни въ конституцията. Отъ това обаче не слѣдва, че искаме жената да остави естествениитѣ си свещени задлѣжения и се прѣдаде исклучително на работи, за които не всѣкога е способна; нито обаче искаме да кажемъ, че правата на женския полъ да бждатъ безцѣлно ограничени, като че тѣ не сж хора равни прѣдъ законитѣ и Бога, но искаме да кажемъ щото да нѣма никакъвъ цензъ при упражняването законнитѣ занаятия, споредъ наклонноститѣ имъ.

(Слѣдва).

Християнскій домъ.

(Студия върху семейния животъ).

I.

Домътъ и значението му върху личността и обществото.

Домътъ отначало още се е счелъ като основа на напредъка и благоденствието на личността и на обществата. Домътъ съставлява всичко най-драгоцѣнно на земята. Той е живий источникъ на всѣка радостъ, всѣко дѣяние и дѣятелностъ въ по-широкъ кръгъ. Той е огнището, въ което никога не изгасва свещенний пламъкъ на любовта. Той е силната и нерасклатимата основа на всѣкаква нравственостъ, която остава твърда и слѣдъ като всичко около насъ се прѣобърне въ развалини. Въ дома се освещава бракътъ, а се въздигватъ и облагородяватъ мъжътъ и жената. Мъжътъ се повече улучшава въ свой домъ; той се учи на редъ, икономия и спестителностъ; домътъ обуздава му егоизма, суетността и сграситѣ; упражнява го въ самоотверженостъ и благоразумие; тогава мъжътъ знае, за какво живѣе и за какво работи; потѣтъ, който тече отъ челото му, задоволява му сърдцето, защото тече за обожаванитѣ отъ него същества; грижитъ му за придобиване материални блага измѣняватъ егоистичния му характеръ и му се прѣдставляватъ подъ хубавото облѣкло на обичта и прѣданността. Жената, естествено нѣжна и чувствителна, става въ дома си по-нѣжна и по-чувствителна въ любовта и прѣданността си къмъ мъжа и дѣцата си. Тя намира въ болѣстта си закриство, осигурява си цѣломъдрието и достойнството, избѣгва безбройни опасности, на които е изложена вѣкъ отъ клещи, и си туря въ практика своитѣ сили за изпълнение добри дѣла. Домътъ е въобще училище на нравствеността. Въ него се възбужда всичко, каквото благородно и великодушно носи въ себе си човѣшкото сърдце. Въ него се развиватъ религиознитѣ съчувствия, а особено убѣждението въ Божието провидѣние. Въ него се учи и осъществува правото, истината, доброто. Въ него всякиятъ чувства се измѣняватъ въ длъжности, а пъкъ тѣ ставатъ леки и приятни. Въ туй прибѣжище се отгледватъ болнитѣ дѣца, които бихъ били злочести безъ закриството на родителитѣ. Въ тоя свещенъ храмъ се възбужда дѣтската съвѣсть; дѣтего се учи да издига очитѣ къмъ небето, да се повинува доброволно, да търси всѣко добро и да си изпълнява длъжноститѣ, не отъ страхъ, но отъ обичъ. Въ дома духа надъ всичко духътъ на любовта, който свързва едни съ други родители, дѣца и брати. Въ дома изчезва грозната картина, която прѣдставлява осамотението и пустотата. Въ дома се изпълва ужасната пустота, която остава въ човѣшкото сърдце, отсъствието на нѣкое същество, което може да проумѣе и почувствува и радостта, и скърбта ни, което може да бѣде за насъ ангелътъ на мира и утѣшението въ млечнотитѣ и скърбитѣ на живота и

въ най-критическия моментъ на смъртта, за да ни затвори очитѣ съ треперяща отъ скърбъ и съкрушение ръка. Въ дома намираме облегчение отъ всяки общественни злини, които ни огорчаватъ и наскърбяватъ. Когато буритѣ из живота отиватъ буцатъ противъ насъ, тогава само въ дома ни се усмихва мирътъ и спокойствието. Когато злощастие нападе сърцето ни, то ний си черпимъ сили, за да го прѣтърпимъ, отъ неисчерпимата семейна обичъ. И ако цѣлий свѣтъ, ако е възможно, ни ранемари и възстане противъ насъ, то само домашнитѣ ни продължаватъ да на почитатъ и обичатъ. Семейната обичъ промѣнява дома въ истински рай. Какво драгоцѣнно добро се лишава оня, който не намира въ собственния си домъ покой и удоволствие! Гдѣто и да отиде той, ще бѣде чуждъ. Той нѣма ни едно състрадающе сърдце. Той прѣминава най-щастливитѣ си часове съ чужди хора и намира прости комплименти тамъ, гдѣто се надѣва да намѣри любовъ. Цѣлно и абсолютно щастие навѣрно не може нѣкой намѣри на земята; но, ако можемъ тукъ се наслаждава на едно сравнително щастие, то това щастие нийгдѣ другагдѣ не можемъ го намѣри, освѣтъ въ дома.

Но домътъ е още основа на благоденствието и на напредъка на народитѣ. Обществото е произлязло отъ дома; домътъ билъ първоначалната форма на обществото. Домътъ има сѣщото отношение къмъ обществото, каквото изворътъ къмъ рѣкитѣ; животътъ въ обществото е такъвъ, какъвто той излиза изъ семейното огнище. Гражданетѣ излизатъ изъ дома; тѣ ще бѣдѣтъ добри или зли граждани, споредъ както сѣ си излѣзли отъ дома, добри или зли. Облѣклото е нѣщо цѣло, на което частитѣ сѣ домоветѣ. Когато, прочее, частитѣ сѣ здрави, то и цѣлото е здраво; а пъкъ, напротивъ, когато частитѣ страдатъ, то и цѣлото страда. Когато домоветѣ сѣ развалени, то нито законитѣ, нито распореджаванята, нито богатствата и материалнитѣ сили могатъ спаси обществото отъ едно всеобщо коработрошение. Тайната на напредъка и расцѣтването на общества не се намира нито въ рѣцѣтъ на царетѣ, нито въ рѣцѣтъ на законодателитѣ, нито въ рѣцѣтъ на владѣтелитѣ, нито въ шума на политическитѣ борби; тя съществува въ семейното огнище, тя се намира въ рѣцѣтъ на родителитѣ, въ рѣцѣтъ на бащата и на майката. Историята ни учи, че държавата и домътъ винаги сѣ имали сѣщата съдба. Каквото е расклатило дома, това сѣщото е расклатило и държавата; каквото е въздигнало дома, това сѣщото е въздигнало и държавата. Въ дома се развиватъ и обработватъ всички общественни и държавни добродѣтели. Домътъ е училище, въ което се приготвяваме за обществото. Каквото сме въ дома, сѣщото сме и въ държавата. Обичта къмъ Бога, почитта къмъ по-горнитѣ, послушността къмъ законитѣ, дѣйствителната къмъ ближния ни обичъ, стрѣмленето къмъ общественния редъ, миротворството и вѣж-

ливостта, правдолюбието и искренността, искренното приятелство, тънкото поведение и каквато-да-е друга добродѣтель произтичатъ отъ дома. Домътъ запазва и прѣдава отъ поколѣние на поколѣние всички ония религиозни и народни прѣдания, на които се основава истинското величие на народитѣ. Въ дома се развива онай добродѣтель, която съставлява най-висшата сила на държавата, добродѣтелята на отечестволубието. Домътъ е отечество въ отечество; той е отечеството на най-сладкитѣ възпоминания и надежди, на най-благороднитѣ чувства на сърдцето. Отецеството е земята на бащитѣ и прадѣдитѣ ни; то е земята на мъжа и дѣцата ни. Като обичаме, слѣдователно, дома си, обичаме отечеството си; ние се привързваме къмъ него съ неразвѣржими връзки; ние се привързваме къмъ него неотцѣпимо чрѣзъ бащи, жена и чеда, чрѣзъ миналото, чрѣзъ настоящето и бъдѣщото. Ето защо расцѣвгвѣянето и прѣцѣвгвѣянето на народитѣ винаги е вървѣло заедно съ расцѣвтѣяваннето и прѣцѣвтѣяваннето на дома.

* * *

Но очеловѣчившии се намѣрилъ туй свещенно и божие постановление — дома въ жално състояние; намѣрилъ го истински лешъ и му вдъхналъ джхъ живота, въздигналъ го и осветилъ. Неоспоримъ историческа истина е, че Исусъ Христосъ е повлиялъ особено върху дома; него първомъ спасилъ, а чрѣзъ него обществото. Язичническото семейство въ Гърция било развалено (развратено), а въ Римъ — жестоко; то не знаело обичъ; то нямало ни съпругъ, ни съпруга, ни дѣца; нищо отъ оный, що съставлява величието и хубостта на истинско семейство. Исусъ Христосъ намѣрилъ въ дома едно мъченичество отъ страна на мъжа, робство на жената, унижение на дѣтето, та осветилъ дома, като въздигналъ брака въ тайнство, облагородилъ бащинската властъ, отгървалъ жената отъ робство, въздигналъ дѣтето и съединилъ всичкитѣ членове на семейството помежду си чрѣзъ свещенни и неотцѣпими свѣрзки.

Оггдѣ произлиза, гдѣто ние християнетѣ знаемъ много повече работи относително семейството, отколкото Платонъ и Аристотель? Отгдѣ произлиза, гдѣто странното мнѣние, да се унищожи постановлението на дома, изказано отъ Платона, би прѣдизвикало днесъ общо протестиране? Отгдѣ произлиза, гдѣто, освѣнъ християнскитѣ народи, навсѣкдѣ намираме народи, прѣдадени на варварското и гибелно постановление на многоженството? Отгдѣ произлиза, гдѣто жената у васъ има си мѣстото, което ѝ отричало всички древенъ миръ, въ Китай и Индия, въ Атина и Римъ? Отгдѣ произлиза, гдѣто и сега още тамъ, гдѣто идолопоклонството и мохамедаството сѣ още въ сила, не сѣществуватъ никакви основи на дома? Отгдѣ другадѣ, ако не, за гдѣто Евангелието е въздигнало дома? Отгдѣ другадѣ, ако

не загдѣто Исусъ открилъ вѣкои истини, които сѣ повлияли спасително на всички, а и на самитѣ тѣхъ, които не исватъ да се наричатъ християне?

Евангелието толкова тайнствено повлиява, што много пѣти се прилага отъ тѣхъ, които върватъ безъ да разбиратъ, или отъ тѣхъ които върватъ съзнателно. Семействата, които безразлично или неприятелски се отнасятъ къмъ християнската вѣра, много пѣти живѣйтъ по-добрь, отколкото други семейства, които се хвалѣтъ, че сѣ християнски; живущий по християнски, обаче Евангелието; защото благороднитѣ и великодушнитѣ сърдца обичатъ Евангелието, настройватъ си много пѣти чувствата и дѣлата, споредъ учението на Евангелието; защото атмосферата, съ която живѣемъ, е вече християнизирана; защото християнскитѣ духъ се е вмѣнѣлъ навсѣдъ и живѣе и дѣйствува навсѣдъ и измѣнява цѣлия човѣкъ. Много е рѣдко да намѣримъ лоши семейства испомежду християнскитѣ и, обратно, да намѣримъ добри семейства между ония, що сѣ се отдалечили съвсѣмъ отъ Евангелието. Вѣра и домъ, Евангелие и семейно огнище вървѣтъ паралелно. Въ домъ, гдѣто е изхвърнѣлъ Божий животворящъ духъ, гдѣто неживѣе Христосъ, тамъ липсува нѣщо голѣмо и неиспълнимо. Не е истински домъ оня, въ който членовега му не сѣ се молѣли всички заедно, не сѣ си зависѣли надеждитѣ отъ небето, не сѣ счели за общъ бащиния и небесния домъ!

Домътъ може да се лиши отъ материално благоденствие, отъ духовни дарове и прѣимущества; не може, обаче, той да се лиши отъ Бога и отъ Евангелието. Домътъ трѣбва да е истински жертвенникъ, гдѣто всѣки день се принасятъ жѣртви на Бога. Единъ бѣденъ и незначителенъ, имѣющъ жива вѣра въ Бога Христа, домъ, колко е пощастливъ отъ оня на нѣкой богаташъ, но не издигвающъ погледа отъ земята! Съобщението съ Бога не може съ нищо се замѣсти. Надеждата въ божие провидѣние не може замѣсти никакво земно добро; празнотата, която се отваря въ човѣшкото сърдце, лишено отъ вѣра въ бъдѣщия животъ, тая празнота не може испълни цѣлий свѣтъ. Религията ни отваря на най-дълбокитѣ душевни вужди; тя ошастливява, тя поддържа въ болѣстта; тя утѣшава въ скърбта, тя прави приятна длъжността, тя вдъхва обичта, тя промѣнява дома въ истинско приѣжище, облагородява и най-последнитѣ подробности на дома и учи, какъ да бѣде нѣкой щастливъ у тѣхъ си. Въ всѣки домъ, който се прѣдставлява съ всичката си хубостъ и величие, въ който владѣе миръ и любовъ, гдѣто има истинско щастие и радостъ, тамъ ще видите, че всички домашни сѣщеврѣменно колѣнитѣ и се молѣтъ. А чрѣзъ тоя божи духъ, който Христосъ вдъхналъ въ дома, чрѣзъ духа на християнската любовъ, особено, той подновилъ и въздигналъ дома, а чрѣзъ него и обществото.

Християнското семейство е, наистина, нѣщо

божественно и велико; то е една сила необорима и за личноститѣ, и за народитѣ. Щастливи сѣм народитѣ, въ дома на които се запазва християнски духъ, а сърдцата на родителитѣ и чедата се вдъхвватъ отъ живота и дѣйствителната християнска любовъ. Напротивъ, злощастни сѣм народитѣ, отъ дома на които е изчезналъ животворящия духъ на божеството, а животътъ и дѣйствителната християнска любовъ въ сърдцата на родителитѣ и дѣцата се е замѣстила съ грозния образъ на материализма и на интереса. Дали можемъ каза, че нашия народъ е въ туй отношение щастливъ? Сериозното семейно чувство, което е вдъхвало душитѣ и сърдцата на прадѣдитѣ и бацитѣ ни и ги е правило способни да извършватъ подвизи, дали се запазва още у насъ въ своята сила? За жалость, не. Материалистическитѣ начала, които сѣм почнахли да се разпространяватъ у насъ откровенно, не малко сѣм помогнали въ ослабването на семейнитѣ връзки. Вѣрата въ Бога, която сама може да спаси свещеността и на дома, и на брака, у мнозина вече е ослабнала или е останала прость, безъ никакво значение механизъмъ. Въспитанието на дѣцата стѣ всѣмъ малко спомогва въ истинското имъ облагодаряване, защото то все се отдалечава отъ началото на длъжността и на моралността, която, споредъ единъ личенъ философъ, е Богъ. Отсѣгъството на твърда воля у родителитѣ къмъ дѣцата и отсѣгъването всичкитѣ имъ своенравия, приготвява въ дѣйствителностъ гибелта на чедата и родители. Неудържимото стрѣмление къмъ мекушавостта и раскошността, къмъ пуститѣ отличаваия, къмъ извѣнмѣрнитѣ и далечъ отъ цѣломъдростта веселби и развеселения; ненаситността въ печелене пари, общественитѣ позиции и великитѣ имена; изучаването на вънкашната и искусствена тънкость въ обноскитѣ а занемарването и индиферентността къмъ истинското душевно благородство, къмъ истинското духовно величие; — всичко това грози да расклати и у насъ самитѣ основи на дома, а заедно съ това и на обществото.

Прѣди още да вземе и у насъ злото голѣми размѣри, прѣди още, сѣднали надъ развалинитѣ на домоветѣ си, да оплачимъ безнадежно общественото си опустошение и унищожение, нека помислимъ всички, власть и народъ, че нѣма на земята нищо по-сѣмпоцѣнно отъ дома, че само животворящия духъ на божеството, само християнската любовъ, която тѣсно свързва помежду си и съпруги, и родители, и чедата, може да промѣни дома въ изворъ на истинско благоденствие и за личноститѣ, и за народитѣ; може да направи и дома истинско училище на нравствеността, а да въздигне и прослави и личноститѣ и народитѣ. (Слѣдва.)

У придворния парикмахеръ

(Рассказъ отъ В. Апелъта).

(Продължение отъ 3-я брой и край).

III.

На другия день капитанъ Бергенъ съ бързи крачки трѣгна за къмъ двореца. Той не трѣбваше да чака да му испросѣтъ аудиенция; тъй като вечерта още бѣ получилъ собственорѣчно писмо отъ императора, което канѣше капитана да се яви на другия день въ двореца.

Това бѣше добъръ признакъ. Августа, която не бѣше свалила забранката подъ прѣдлогъ на силно главоболие, благославяше въ душата си парикмахеревия управляющъ, на чѣто влияние прѣписваше получаванieto на аудиенция на баща ѝ.

Тя не знаеше, че собственорѣчно писмо бѣше пратено отъ императора на бащата на Леополда.

Тя за прѣвъ пътъ излѣга баща си, като му каза, че паритѣ за мундира е получила на прѣдъ за своитѣ уроци по музика и за порѣчки по шевъ.

И така капитанъ Бергенъ гордо отиваше на аудиенция. Безъ да се гледа на тежитѣ рани, той бѣше здравъ мѣжъ съ честно лице, на което сега се бѣше отразило и надежда. Но его той е въ двореца; все го срѣща пакъ вчерашний камерсеръ и въжливое се извинява за вчерашното недоразумѣние. Како прѣстъпи прага на кабинета, капитанътъ видѣ господари срѣдъ стаята. Императорътъ съ усмивка му подаде ржката, която развѣлчуванъ капитанъ поднесе къмъ устата си.

— Съ Васъ поставяхъ много несправедливо, захванъ императорътъ, и Ви причинихъ много нещастия. Менѣ ми е нужно да поправѣмъ злото, направено по неразумието на митѣ поддани. Не на заслужелитѣ и бѣ нужна ошцери е потребно да се умали пенсията; но на тѣзи, които живѣйтъ въ раскошъ, и служатъ само за красивия мундиръ. Азъ мога да ви възнаградѣмъ за това; но немога да изгладѣмъ направенитѣ Ви огорчения; за това самиятъ господаръ моли да се не сърдите нему.

— Ваше Величество! извика развѣлчуванъ капитанъ.

Императорътъ продължи, като положи ржката си на рамото му.

— Вие всѣкога сте били честенъ офицеръ и храбро сте се сражавали за отечеството; но вие не сте получили потребното възнаграждение. Затова азъ Ви произвеждамъ майоръ, и съ този чинъ и тѣзи заплати Вий можете да останете въ отставка. За вашата доказана храбрость, приемѣте отъ менъ това. При тѣзи думи императорътъ взе отъ масата кутия, извади оттамъ звѣзда и ѝ забодѣ за мундира на капитана, който отъ вълнение може да каже: «Толкова милость, Ваше Величество, толкова милость!» Развѣлчуванъ той поиска полека да се хвърли въ нозѣтъ на императора, но този послѣденъ го задържа.

Послѣ това императорътъ взе отъ масата книгата съ косата, подаде ѝ на капитана, като каза:

— Вий сте наградени за службата; но най-драгоцѣното, което можѣ да Ви дамъ, то е този знакъ на пѣйна дѣтска любовъ!

Капитанътъ въпросително погледна императора, безъ да разбира значението на неговитѣ думи.

Тогава императорътъ разказа всичката вчерашна случка у парикмахеря и какъ, като се прѣсторила на управляющъ, узнала у дѣвойката всичката история.

Тогава дълбоко покъртений капитанъ, ги приближи до устата си и прошепна:

— О мило мое дѣте, ти си пожертвовала за менъ своитѣ коси, своето най-хубаво украшение! Простѣте ме, Ваше Величество, но сърдцето ми е прѣпълнено съ радостъ! Императорътъ го хвана за ръка и му каза:

— Вий сте богатъ человекъ, майоръ! Вий притежавате драгоцѣно съкровище въ сърдцето на Вашата дъщеря!

Въ това врѣме Августа, все още съ забравка на главата, бѣше спокойна и напълно щастлива. Постоянно растваряше едно малко писмо и не прѣставаше да го чете.

«Азъ току-що се върнахъ, говорѣше се въ него, и ти пращамъ хиляди поздравии. Твоя образъ носихъ заедно съ себе си, и слѣдъ моето връщане, той ми се вижда още по-прѣкрасенъ. Моя мила, достойна и честна дѣвойко, азъ едвамъ се намирамъ достоенъ за тебъ».

Тя не разбираше, какво иска да ѝ каже съ това Леоподъ; но знаеше добръ само това, че той сега още повече ѝ люби, отъ колкото напѣдъ. Тя върваше, че нѣма да ѝ разлюби, заради отрѣзанитѣ ѝ коси.

Като мечтаеше така съ затворени очи, тя почувствува, че нѣкой махна забравката отъ главата ѝ. Прѣдъ неѣ стоеше баща ѝ.

— Августа, любезно мое дѣте, като не желаеше да оставишъ на приемъхъ твоя бѣденъ баща, ти пожертвова твѣитѣ роскошни коси. Азъ съмъ щастливъ отъ твоята любовъ.

Послѣ той ѝ разказа за ауденцията у господаря и весело каза:

— Ами знаешъ ли кому си повѣрила своето нещастие вчера у парикмахеря?

Това билъ самия императоръ Иосифъ II, когато ти така желаше да видишъ.

Дѣвойката скочи отъ удивление. Въ това врѣме на вратата се потропа, и въ стаята влѣзохъ старцитѣ Роленъ, родителитѣ на Леополда.

Като узнахъ, това което се бѣ случило, отъ писмото на императора, тѣ дойдохъ при бащата на Августа, да искатъ ръката на дъщеря му за своя синъ.

— Любезно дѣте, се обѣрна старецътъ Роленъ, къмъ дѣвойката. Вий притежавате съкровище по-високо отъ всичкитѣ драгоцѣности на земята!

Жена ми и азъ ще бъдемъ напълно щастливи, ако се съгласите да станете наша дъщеря.

Въ това врѣме вратата се разтвори хъ бързо, и въ стаята съ радостенъ викъ влѣзе младъ чело-вѣкъ. Той се затече при Августа, прѣгърна ѝ въ обятията си и като исправи нейната остригана глава, лѣскаво ѝ гледаше въ очитѣ.

— Августо, извика той, когато се раздѣлихъ, съ тебе ти бѣше прѣкрасна съ твоитѣ руси къдравии коси; но като ги принесе жертва отъ дѣтска любовъ, ти станъ още по-красива!

И ако това е възможното мое уважение къмъ тебъ, надминава любовта ми.

Лѣчигъ на слѣнцето, които проникнахъ въ малката стая, освѣтихъ щастливитѣ млади, които благославяхъ родителитѣ си.

Прѣводъ. * * *

Искусството на четението.

Наклонността ни къмъ прочита отъ день на день повече расте. Но това четение е малко, или пъкъ съвсѣмъ бесполезно и не произвежда нужното удоволствие, ако се то не прави по едни извѣстни правила на декламацията. Извѣстно е, може би, че днесъ декламацията е станъла едно цѣло искусство. Истина е, гдѣто туй искусство на четението не зависи и не се придобива само отъ постоянното четение и отъ волята, но се изисква и нѣкакъвъ си естественъ за това даръ; всѣки единъ, обаче, който нѣма нѣкой органически или какъвто да-е другъ въспрѣпятствующъ за това недостатъкъ, може чрѣзъ едно малко упражняване и чрѣзъ не голѣмъ трудъ да сполучи въ малко врѣме да придобне искусството на четението.

За да се не види чудно на нѣкои отъ читателнитѣ ни, гдѣто посвѣщаваме тия ни редове за четението, ние имъ съобщаваме, че има по Европа училища, въ които се прѣподава изключително искусство на четението-декламацията.

Споредъ академика Легуве туй искусство е повече свойственно на женитѣ, отколкото на мъжетѣ, поради глѣбкавостта на органитѣ и лесниата имъ въ подражаване, които спомогватъ много въ искусството на четението. Затова много е неприятно и смѣшно, щото една образована мома да не знае да чете съ високъ гласъ, безъ да си прѣкъсва гласа и да прѣиначава смисъла чрѣзъ неправилното ударение и необръщанieto внимание на прѣпина-телнитѣ знакове. Ние тукъ даваме по-главнитѣ на-ставления върху туй толкова мѣчно, колкото и важно искусство на четението.

1-о. Изисква се чисто и правилно четение, ясно изговаряне на всѣки слогъ и удобно дѣхание, щото слушателятъ да не разбира това.

2-о. Изисква се разбиране на четеното, за да се не промѣнява смисълътъ, несвързването на всичко, що ще трѣбва да се чете отдѣлно, и нераздѣлянето на това, що трѣбва да е свързано; съ една дума, изисква се правилно поставяне на прѣ-

пинателнитѣ знакове, съ размѣрно почиванне по периоди и предложенья на запетаитѣ, въпросителнитѣ и пр. и пр.

3-о. Трѣбва да прочувствуваме, каквото четемъ, за да дадемъ на четението си приличния тонъ и приличното изражение; и да прѣдаваме на слушателя каквото ние чувствуваме и каквото ни произвежда нѣкакво чувство.

4-о. Не трѣбва да четемъ бързо, за да можемъ да разбираме по-добъръ реда на мислитѣ; нито пакъ — бавно, за да не уморяваме и досаждаме на читателя, но да мѣримъ движенията на словото като ония на пѣсента, споредъ важността на въпроса и чувството, което искаме да произведемъ.

5-о. Трѣбва прѣди всичко да избѣгваме три нѣща: колебанието, монотонията и надутостта. Невъзможно е добро четене безъ убѣждение, разнообразие на тона, простота и естественность. Когато четемъ нѣщо дълго, трѣбва да четемъ както говоримъ, а за да говоримъ, нѣма нужда да мислимъ за приличния тонъ, защото той самъ по себе си се изгласява съ говорението ни — та нѣкога не си издигваме безъ врѣменно гласа, нито пакъ монотонно, нито паратонно говоримъ. Случва се по-нѣкога да говоримъ бързо нѣщо, което не прилича винаги въ четението; но, когато казваме, че трѣбва да четемъ, както говоримъ, разбираме да става, каквото се слѣдва.

6-о. *Важна забѣлъжка.* Ако ви се случи да слушате нѣкого, който говори или чете добъръ, обърнете внимание на ударението, стоежа и маниеритѣ на тоя добъръ говорителъ; той практически урокъ е по-добъръ отъ всичкитѣ и по прѣдпочителното название.

К. Иванова.

Разни.

Севлиево окръгъ. Извличаме изъ доклада за състоянието на Севлиево окръжие слѣдующето:

Населението въ този окръгъ е 95682, отъ които 47894 мъже и 47791 жени. Раждания отъ 1-й Януарий до 1-й Августъ 1895: — 1974, отъ които 1013 отъ мъжки полъ, и 961 отъ женски.

Главний поминъкъ: земледѣлството. Въ Севлиево-ската II-клас. държ. болница прѣзъ първото полугодие дошли 353 болни, отъ които 199 мъже и 154 жени. Прѣзъ течението на год. въ окр. затворъ сж постѣпвали 83 мъже и 3 жени; въ полиц. затв. 36 мъже и 4 жени. Прѣзъ 1894 — 95 уч. год. е имало 5 класни и 92 основни училища. Отъ тия училища има едно V-класно дѣвч. въ гр. Габрово и друго III-кл. въ Севлиево; останалитѣ сж мъжки.

Доказателство за женския напредѣкъ. — Португалската кралица и орлеанска принцеса свърши вече втората юдишнина на учението си въ медицинския факултетъ, като издържва напоследѣкъ ежегодишния си испитъ прѣдъ надлежитѣ професори въ Лисабонския университетъ. Въ Германия пакъ контесата Линденъ изучава медицината тоже въ универ-

ситета. Тия сж явни доказателства за женския напредѣкъ.

Жени — бръснарки. — Въ Шиаго (Америка) множество жени твърдѣ успѣшно упражняватъ бръснарското искусство, и всѣка една отъ тѣхъ има голяма клиентела; това нѣщо, види се, побудило за вистѣта на мъжествъ-бръснари, защото заубитѣ имъ сж много, откакто тия красиви госпожички взели да се състезаватъ съ тѣхъ въ тая работа, която до по-прѣди била изцѣло въ ръцѣтъ имъ, та накарали градския съветъ да предложатъ единъ законопроектъ, чрезъ който не се допуца на женитѣ да упражняватъ това занаятие.

Афоризми.

Назначени да водѣтъ възпитанието на първото и второто дѣтиństwo, женитѣ трѣбва да знаятъ всичко което е нужно за учение на тази възраст.

Ch. Robin.

Величието на майката е по високо отъ всичкитѣ величия на свѣти. Тѣй щото не можемъ освѣнъ да одобримъ Мадмъ Летиция Бонапартъ, която, когато синъ ѝ станѣлъ императоръ, ѝ подиде ръката си за да ѣхъ цѣлуе, ѣхъ отблѣснѣ съ възмущение като му каза прѣдъ всичкитѣ дворяни: — „Вий трѣбва да цѣлунете ръката на тази която ви е дала живота!“

В. Н. Г.

Единъ персийски посланикъ питаше жената на Леонида, защо въ Лакедемонъ почитатъ толкозъ женитѣ? — „Защото само тѣ знаятъ да правѣтъ хора“, отговорѣ тѣ.

(Faut-il se marier).

Книги и Списания,

получени въ дирекцията ни.

Библиотека, книга X, година II. Пловд. 1895 г.

Българка, мѣсечно домашно списание. Редакторка А. П. Кършорска. год. I, Януарий 1896 г. книжка I. — Българка излиза въ края на всѣки мѣсець. Годишната цѣна на списанието въ прѣдплатата е, за въ България 2 лв. за въ странство 2 лв. 50 ст.

Въздержатель, год. V, бр. I. Плов. 1 Януар. 1896 г.

Изворъ, год. V. кн. V. Януар. 1896 год. Руссе

Искра, год. VI, кн. I, Януар. 1896 год. Шуменъ.

Младина, год. V. Януарий кн. V. Казанлъкъ.

Медицински сборникъ. год. II, бр. 1 и 2 Януарий и Февр. 1896 год. София.

Новъ (Съобщения и Зразословие, год. V, год. III, книж. X. Януар. Сливенъ 1896 год.

Орлоу год. III, бр. I, II и III, София. 1, 15 Януар. 1-й Февр. 1896 год.

Пролѣтъ год. V (I), кн. VI, Февр. 1896 г. Ломъ.

Основно училище, год. III, бр. VI. Февр. 1896 г. Ломъ.

Почизка год. II, кн. III и IV, Казан. 1896 г.

Християнски свѣтъ, год. V, бр. 2, Февр. 1896 г. Руссе.

Юридически прѣледъ. год. I кн. III, IV и V 1-й Фев. 1896 г. Пловд.

Свѣтлина, год. VI. 1-й Януарий 1896 год. София.

Юридическо списание. Год. III. кн. I, Януарий. 1896. София.

Китна за въ память миропомазанието прѣстолонаследника Князь Бориса отъ негово блаженство Българский Евзархъ *Носифъ I-й* на 2-й Февруарий 1896 г. Отъ С. Сейковъ. Цловдивъ 1896 г. Цѣна 30 стот. издава книжар. «Зора» на Г. Цаковъ.

За състолието на Севлиевето окръжие. изложень на Севлиевский Окръженъ Съвѣтъ въ редовната му сессия прѣзъ мѣсець Септември 1895 год. отъ Севлиевский Окръженъ Управитель М. П. Марковъ. Севлиево. 1895 год.

Обявление.

Понеже Агентинътъ ни г. Юрд. Ив. Маровъ е взетъ войникъ въ непостоянния съставъ на резервниѣ кадри, то съобщаваме на всички г. г. абонатки и абонати, че не ще бжде въ възможность да отговаря на тѣзи, които би искали свѣдения направо отъ него, относително списанието ни, както напр. всѣка година.

На такивато г. г. абонатки съобщаваме, да се отправяѣтъ направо до Дирекц. на списанието ни въ Варна, до изслужване на военната си повинность.

Отъ Дирекцията на «Женския Свѣтъ»

Корреспонденция.

Г. Г. М. Д. Гаг. Сливень получихме 4 лв. за Ж. Св. за 95 г. Н. С. Шипч. Габрово Ая. Бѣлел. *Турп.* С. И. Карадж. *Газан.* получихме по 7 лв. за 95 год. Матвевъ Сулина получ. 9 лв. за 95 год. М. Янак. *Касарна.* Дѣв. учил. *Карлово* Дѣв. др. «Китка» *Нанатор.* получихме по 7 лв. за 96 год. благодаримъ.

Н. Велк. *Добрич* гдѣ сте получавали по прѣди? Е. А. Мих. *Търново* Въ условията за абониране се вижда. Г. В. Илк. *Разградъ* Отстъпката не е замия. год. — Н. Душ. *Пловдивъ.* Внесѣте, молимъ, дълга си за 94, и 95 год. всичко лв.: 10. — пор. В. Ангеловъ *Търново.* Дадениѣ отъ агентина ни г. Мировъ 2 расписки подъ № 1: 34 отъ 3 лв. и 1235 отъ 7 лв. всичко 10 лева, като несплатени до сега, оставатъ безъ сила. Г. П. Ким. *Саломовъ* Абонаментътъ се праща съ почт. бонове. Н. Бонч. *Пловд.* «Жен. Св.» съ «Домъ». Ви се испращатъ най-редовно. Направѣте справка въ пощата. Е. С. Кож. *Витренъ* и Г. Тот. *Търново* съобщѣте гдѣ сте получавали по-напрѣдъ за да се съобразимъ? — И. И. Еман. *Габрово.* Подарява ви Т. Хлѣб. *Тръвна.* — Въ *Пловдивъ* адресъ: Савва Д. Кювлиевъ, пѣмаме. — кап. Марин. *София.* получени сж.

А. Рашк. *Сливень.* Получихме 5 лв. за 96 год. Можете. — Ел. Хр. Сим. и Ел. В. Кар. *Никополъ* получихме по 7 лв. за 96 год. благодаримъ. — Ив. Гайт. *Плѣвентъ.* Съ желанието ви се съобразихме; стойнос. на мин. теч. които Ви се испращяхъ заедно съ оная на тѣзгод. течение съставляватъ сумата 28 лв. — А. М. Н. *Свишова,* повечето взети 65 стот. сж такса; вижте, условията за абониране въ «Ж. Св.» — В. Т. Ик. *Шуменъ.* Съ писмото ви се съобразихме. Пишете ученику да ни се яви. — М. Вжжева *Елена.* Получ. 7 л. за 96 год. — Д. Юрд. аб. *Гор.-Орхъ.* Писмото съ 7 л. намѣрено и споредъ него Ви е испратено едно цѣло минжл. теч. отъ «Ж. Св.» и «Домъ», а за яаст. год. ще се продължава да Ви се испраща. г. А. П. М. Ивановъ *Ферд.* получих. 2 лв. за «Ж. Св» за 96 г. оставатъ още 2 лв.

Годишенъ абонаментъ:

I за абон. въ Т.-П. станция — на списанието . . .	л. 3.—
— на списанието съ притурката . . .	« 5.50
II за абон. на право въ Дирек. — на списанието . . .	« 4.—
— на списанието съ притурката . . .	« 7.—
за странство — на списанието . . .	« 5.—
— на списанието съ притурката . . .	« 9.—

Отговорница: Т. Г. Ноева.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Продължава се записването абонати на **В. Новини**, издаванъ въ Цариградъ отъ 1890 година насамъ.

В. Новини и прѣзъ текущата си *шеста годишнина* ще излиза *деи пѣти* прѣзъ седмицата, въ вторникъ и петъкъ, на голѣмъ форматъ, съ отбрано съдържание по текущитѣ общо-политически въпроси, по работи отъ общественъ нашъ интересъ, съ духовни, научно-литературни и педагогически статии и съ точни и наврѣмѣнни извѣстия по това, що се върши въ България и по положението на българското дѣло въ вилаетитѣ, въ църковно училищно отношение, до колкото допусчатъ това условията, при които се издава.

В. Новини е единъ отъ най-распространенитѣ български вѣстници и по съдържанието си може да се получава и чете съ еднаква полза отъ всички, каквото положение и да заемате въ обществото: духовни лица, военни, учители, чиновници, търговци и пр.

Абонатитѣ на **В. Новини** получаватъ даромъ като приложение къмъ вѣстника, и списанието **Библиотека**. «Библиотека» ще излиза всѣки мѣсець и половина, или всичко *осемъ книжки* въ годината, всѣка отъ по седемъ печатни коли на голѣма 8 на. Издѣлнитѣ до сега книжки отъ това списание сж получили най-похвални отзиви отъ критиката; то о прѣпорѣчано отъ Княжеското министерство на Народното Просвѣщение като много полезно и необходимо за всѣки учитель списание. **Библиотека** си е спечелила едно отъ първитѣ мѣста между издаванитѣ български списания, ако и да съществува сравнително отъ нѣско врѣме; това тя дължи на своето грижливо отбрано и разнообразно съдържание по педагогичната, науката и беллетристичката, за обогатѣването и улучшението на което сж вземени напоследѣтъ всичко нуждни мѣрки. Взети сж мѣрки и за редовното и наврѣменно излизанне на списанието.

Годишний абонаментъ на **В. Новини** заедно съ **Библиотека** е само 70 гроша за въ Турция и 15 лева за странство (за Руссия 6 рубли) всѣкога прѣдплатени. Абонаментитѣ биватъ годишни и полугодини, и начеватъ отъ 1-во число на всѣки мѣсець. — Абонаменти само за списанието **Библиотека** се приематъ съ 8 лева годишно (за 8 книжки.)

В. Новини, заедно съ **Библиотека**, е най-евтиний български вѣстникъ.

Записването става въ Редакцията на вѣстника (адресъ: *Constantinople, Péra, Kabristan. № 38*) а само за **Библиотека** — въ книжарницата на г. Хр. Г. Давовъ въ Пловдивъ.

Всичко, що се отнася до списанието или притурката, испраща се съ адресъ: **До Дирекцията на «Женския Свѣтъ» ул. Войнишка № 122 — Варна.**

Писма неплатени не се приематъ, всѣкакви обявления, отнасящи се до госпожи и господи, приематъ се. Правото на записъ въ Т. П. стан. се плаща отдѣлно отъ абон.

Печатница Л. Нитче — Варна.